

Sygn. akt. IV Ka 564/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2014r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksander Ostrowski

Protokolant : Jowita Sierańska

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2014r.

sprawy **I. K. (1)**

obwinionej z art. 97 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia

z dnia 04 kwietnia 2014 roku. sygn. akt VI W 4129/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obwinioną I. K. (1) uniewinnia od zarzucanego jej wykroczenia;

II. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 564/14

UZASADNIENIE

I. K. (2) została obwiniona o to, że w dniu 21 lutego 2013 r. około godziny 15:09 we W. na ul. (...) na wysokości posesji nr (...) kierując samochodem osobowym m-ki T. (...) o nr rej. (...) w trakcie cofania z miejsca parkingowego nie zachowała szczególnej ostrożności i zderzyła się z zaparkowanym samochodem osobowym m-ki R. (...) o nr rej. (...), tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia sygn. akt VI W 4129/13 uznał obwinioną I. K. (2) za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. za winną wykroczenia z art. 97 kw i za to na podstawie art. 97 kw wymierzył jej karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych, i zwolnił obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, w tym zwolnił ją od opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożyła obwiniona, która orzeczeniu temu zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uznania skarżącej za winną czynu polegającego na niezachowaniu należytej ostrożności i zderzeniu z zaparkowanym autem,
2. obrazę prawa procesowego, w szczególności art. 8 kpw mającą bezpośredni wpływ na treść orzeczenia.

Wskazując na powyższe zarzuty, obwiniona wniosła o uniewinnienie od zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 97 kw

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności istotnych dla oceny prawidłowości postępowania Sądu I instancji i trafności rozstrzygnięcia kończącego to postępowanie uznać należy, iż skarga apelacyjna obwinionej formułująca wnioski o uniewinnienie zasługiwała na uwzględnienie.

W szczególności, zgodzić się należy, że rozpoznając niniejszą sprawę, Sąd Rejonowy dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść, polegającego na przyjęciu, że dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności faktyczne są wystarczające do przypisania obwinionej I. K. (2) popełnienia wykroczenia z art. 97 kw., podczas gdy prawidłowa ocena zabranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do odmiennych wniosków.

Jak wynika z pisemnych motywów, ustalając stan faktyczny, Sąd Rejonowy oparł się w szczególności na dowodach w postaci zeznań świadków J. B. i P. K., treści notatki pozostawionej przez P. K. za wycieraczką samochodu pokrzywdzonego oraz analizie opinii i sprawozdania z przeprowadzonych badań kolizji drogowej wykonanej przez biegłego sądowego z zakresu badań mechanoskopijnych i rekonstrukcji wypadków drogowych i uznał, że materiał ten jednoznacznie i bezspornie wskazuje na sprawstwo i winę I. K. (1). Sąd Rejonowy odmówił wiarygodności wyjaśnieniom obwinionej uznając je za „mało wiarygodną” linię obrony, w ten sam sposób oceniając zeznania świadka K. P., które wzbudziły u Sądu Orzekającego „bardzo poważne i uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności”. Nadto, jak wynika z pisemnych motywów, Sąd I instancji zakwestionował prawdziwość załączonych do akt sprawy dowodów w postaci uwierzytelnionej książki pobrań oraz zdań kluczy w pomieszczeniach Rektoratu (...) we W. z dnia 21 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy odmawiając wiary twierdzeniom obwinionej szeroko uzasadnił, na jakich podstawach oparł swoje ustalenie.

Z treści uzasadnienia wynika, że Sąd Rejonowy w sposób bezkrytyczny dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego oraz postronnego świadka P. K., odrzucając twierdzenia obwinionej poparte załączoną do akt sprawy dokumentacją mailową.

Sąd Okręgowy oceniając materiał dowodowy w oparciu o który Sąd I instancji dokonał ustaleń faktycznych, w kontekście zarzutów apelacyjnych, doszedł do przekonania, iż na podstawie zgromadzonych w toku postępowania dowodów i ustaleń dokonanych na ich podstawie, nie sposób obwinionej przypisać popełnienia wykroczenia art. 97 kw.

Oceniając prawidłowość procedowania Sądu Orzekającego stwierdzić należy, że podstawą ustaleń Sadu Rejonowego stała się opinia biegłego sądowego z zakresu badań mechanoskopijnych i rekonstrukcji wypadków drogowych.

Z zaprezentowanych przez biegłego wniosków z przeprowadzonych badań, wynika, że brak jest podstaw do wnioskowania, aby wszystkie widoczne na zdjęciach uszkodzenia poszycia przedniego lewego błotnika samochodu R. (...) powstały na skutek kontaktu ze wskazanym samochodem T. (...). Z opinii biegłego wynika również, że nie jest możliwe jednoznaczne wykluczenie, iż „na skutek kontaktu tych pojazdów mogłyby powstać widoczne na zdjęciach uszkodzenia R. bez powstania widocznych, możliwych do jednoznacznego wyodrębnienia śladów takiego kontaktu na samochodzie T. bez powstania analogicznych śladów np. wtarć substancji barwy czerwonej na samochodzie R.” /k.47/.

Z powyższego wynika, że biegły wprawdzie nie wykluczył możliwości zaistnienia kolizji obu przedmiotowych pojazdów, jednakże na podstawie przedstawionej przez niego opinii nie sposób także bezspornie przyjąć, aby do kolizji tej doszło w okolicznościach wskazanych przez pokrzywdzonego, którym to zeznaniom Sąd orzekający bezkrytycznie dał wiarę w całości.

W tej sytuacji zasadnicze znaczenie dla sprawy miała ocena osobowych źródeł dowodowych, w szczególności wyjaśnień obwinionej, która w toku całego postępowania kategorycznie i konsekwentnie zaprzeczała swojemu uczestnictwu w przedmiotowej kolizji oraz zeznań pokrzywdzonego J. B., który nie był świadkiem krytycznego zdarzenia, a informację o nim pozyskał od nieznanego mu uprzednio postronnego świadka P. K., który miał zapamiętać nr rejestracyjny samochodu powodującego stłuczkę.

Odnosząc się do oceny zeznań świadka P. K., to z ich treści wynika, że świadek był oddalony od miejsca krytycznego zdarzenia o ok. 20 metrów, nie potrafił określić marki pojazdów, jak również opisać szkody, nadto nie widział ile osób znajdowało się w „czerwonym samochodzie” /k.34/. Świadek słyszał natomiast odgłos uderzenia oraz po wyjściu ze swego auta zapamiętał numer rejestracyjny odjeżdżającego samochodu, który następnie zapisał i zostawił za wycieraczką samochodu pokrzywdzonego. Świadek zeznał także, że na przekazanej pokrzywdzonemu kartce nie określił godziny zdarzenia, nie wpisał także jego daty. Uwagi te są o tyle istotne, że z notatki dołączonej do akt sprawy sporządzonej przez tego świadka wynika zarówno godzina, jak i dopisana jest data krytycznego zdarzenia /k.30/. W tej sytuacji nie sposób nie powziąć uzasadnionych wątpliwości co do oceny wiarygodności dowodu z zeznań świadka K., któremu to Sąd Rejonowy nadał pierwszorzędne znaczenie.

Co do zeznań samego pokrzywdzonego, to z akt sprawy, w szczególności treści protokołu rozprawy z dnia 7.01.2014 r. /k.33/ wynika, że świadek J. B. nie posiadał żadnej wiedzy co do okoliczności kolizji, a wiedzę o zdarzeniu powziął od postronnego świadka P. K..

Sąd Okręgowy wnikliwie ocenił wyjaśnienia obwinionej oraz przedłożone do akt sprawy dowody w postaci uwierzytelnionej książki pobraną oraz zdań kluczy w pomieszczeniach Rektoratu (...) we W. z dnia 21 lutego 2013 r.

W szczególności uznał, że przedstawiona przez I. K. (2) wersja wydarzeń poparta dowodami w postaci wypisu z książki obecności, z której wynika, że 21 lutego 2013 r. przebywała w pracy oraz zeznaniami świadka K. P., wbrew odmiennej ocenie Sądu orzekającego, nie stanowi jedynie przyjętej przez nią linii obrony. W szczególności nie przekonują wywody Sądu Rejonowego co do oceny wiarygodności wypisu z przedmiotowej książki obecności, nie sposób bowiem kwestionować jej prawdziwości tylko na tej podstawie, że nie zostały poparte zapisem monitoringu czy też użyciem elektronicznej karty dostępu /k.6 uzasadnienia/. Wskazać także należy, że w sytuacji gdy Sąd Rejonowy powziął wątpliwości co do autentyczności podpisu złożonego przez obwinioną, to nie dokonując samodzielnych ustaleń faktycznych winien przeprowadzić dowód z opinii biegłego grafologa.

Na marginesie zauważyć należy, że obwiniona na rozprawie w dniu 7.01.2014 r. wskazała, że fragment parkingu przed Rektoratem objęty jest monitoringiem /k.32/, jednakże organ prowadzący postępowanie dowodu tego nie zabezpieczył.

Odnosząc się w dalszej kolejności do twierdzeń Sądu Rejonowego traktujących o zaniedbaniach obwinionej w przekazywaniu organom ścigania dowodów /k. 6 uzasadnienia/, to na karcie 70 znajduje się wezwanie z dnia 29.03.2013 r. przedłożone do akt sprawy przez I. K. (1) na którym widnieje adres mailowy podany przez funkcjonariusza Policji na który kierowana była korespondencja /k. 21,22,70/.

Odnosząc się do zeznań świadka K. P., to wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego, nie sposób wyprowadzić kategorycznych wniosków co do ich wiarygodności tylko na tej podstawie, że świadek został wskazany przez obwinioną dopiero w piśmie z dnia 2.12.2013 r. /k.6 uzasadnienia/. Z akt sprawy wynika bowiem, że w dniu 11.10.2013 r. Sąd Rejonowy wydał wyrok nakazowy /k.14/, który został zakwestionowany przez obwinioną /k.17/, a pierwszy termin rozprawy został zarządzeniem z dnia 15.11.2013 r. /k. 20/ wyznaczony na dzień 7.01.2014 r. /k.20/.

Mając zatem powyższe na uwadze, stwierdzić należy, że w rozpoznawanej sprawie możliwe są dwie, wzajemnie się wykluczające wersje zdarzenia. Oprócz przedstawionej przez oskarżyciela publicznego i przyjętej przez Sąd Rejonowy również i taka, że to nie obwiniona spowodowała opisaną w części wstępnej wyroku kolizję drogową.

W tej sytuacji zatem, gdy w ocenie Sądu Okręgowego, zgromadzone w toku postępowania pierwszoinstancyjnego dowody nie przekonują bezspornie o sprawstwie obwinionej, a nie zachodzi przy tym potrzeba dopuszczenia dalszych dowodów co do istoty sprawy, to uwzględniając wyżej wskazane okoliczności, obowiązkiem Sądu odwoławczego było orzec odmiennie co do istoty sprawy i w konsekwencji uniewinnić obwinioną od stawianego jej zarzutu /vide: wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 2013.02.15, II AKa 19/13, LEX nr 1283398/.

Orzeczenie zawarte w punkcie II wyroku Sądu Okręgowego znajduje uzasadnienie w treści art. art. 118§2 kpwsw.